
**KONVENCIJA
IZMEĐU VLADE SOCIJALISTIČKE FEDERATIVNE
REPUBLIKE JUGOSLAVIJE I VLADE FRANCUSKE REPUBLIKE
O PRIZNANJU I IZVRŠENJU SUDSKIH ODLUKA U GRAĐANSKIM I
TRGOVAČKIM STVARIMA**

("Sl. list SFRJ - Međunarodni ugovori i drugi sporazumi", br. 7/72)

Vlada Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i Vlada Francuske Republike u želji da obezbijede, u odnosima između dvije države, priznanje i izvršenje sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, saglasile su se o sljedećim odredbama:

Član 1.

1. Ova konvencija se primjenjuje na odluke koje donose sudovi strana ugovornica u građanskim stvarima, uključujući lično i porodično pravo, kao i u trgovačkim stvarima.

2. Ona se primjenjuje i na odluke koje donose sudovi u krivičnim stvarima, ukoliko se ove odluke odnose na materije pomenute u prethodnom stavu.

3. Ona se ne primjenjuje u stvarima:

- a) stečaja, poravnanja ili drugih sličnih postupaka;
- b) socijalnog osiguranja;
- c) šteta u oblasti nuklearne energije.

Član 2.

U vezi sa primjenom ove konvencije podrazumijeva se:

a) pod izrazom "odluke", sve odluke donijete u parničnom ili vanparničnom postupku, bez obzira na naziv koji im je dat ili na sudove od kojih potiču, kao i poravnanja zaključena pred sudijom u toku spora;

b) pod izrazom "sud porekla", sud koji je donio odluku čije se priznanje ili izvršenje traži;

c) pod izrazom "država porijekla", država na čijoj teritoriji sud porijekla ima svoje sjedište;

d) pod izrazom "zamoljeni sud", sud od kojeg se traži da prizna odluku ili da je proglasi izvršnom;

e) pod izrazom "zamoljena država", država na čijoj teritoriji se traži priznanje ili izvršenje.

Član 3.

Odluke koje je donio sud jedne strane ugovornice priznaju se ili proglašavaju izvršnim na teritoriji druge strane:

a) ako je sud porijekla bio nadležan prema pravu zamoljene države ili na osnovu konvencije koja je na snazi između strana ugovornica;

b) ako se u državi porijekla odluka ne može više pobijati redovnim pravnim lijekom i ako je tamo izvršna.

Član 4.

Priznanje ili izvršenje se odbija:

- a) ako nisu ispunjeni uslovi koje predviđa prethodni član;

-
- b) ako je odluka u suprotnosti sa javnim poretkom zamoljene države;
 - c) ako akt kojim se pokreće postupak nije bio uredno i blagovremeno uručen ili saopšten odsutnoj stranci da bi se ova mogla braniti;
 - d) ako jednu od stranaka koja je pristupila sudu nije predstavljao njen zakonski zastupnik, ako je to bilo potrebno;
 - e) ako je spor između istih stranaka, zasnovan na istim činjenicama i po istom predmetu:
 - (1) u toku pred sudom zamoljene države, kao prvim sudom pred koji je pokrenut spor, ili
 - (2) doveo do donošenja odluke u zamoljenoj državi, ili
 - (3) doveo do donošenja odluke u drugoj državi, a postoje uslovi potrebni za njeno priznanje u zamoljenoj državi;
 - f) ako je zamoljeni sud obavezan da prizna nadležnost datu izabranim sudijama.

Član 5.

Svaka strana ugovornica zadržava pravo da odbije priznanje ili izvršenje odluke jednog suda druge strane koja se odnosi na lično stanje ili sposobnost državljanina treće države na čijoj teritoriji odluka ne bi mogla biti priznata.

Član 6.

Priznanje ili izvršenje se ne može odbiti samo iz razloga što je sud porijekla primijenio drugi zakon a ne onaj koji bi trebalo primijeniti prema pravilima međunarodnog privatnog prava zamoljene države, sem u pogledu ličnog stanja ili sposobnosti lica ili slučaja kada je pravilo o sukobu zakona utvrđeno konvencijom na snazi između strana ugovornica. Šta više i u ovom slučaju priznanje ili izvršenje ne može se odbiti ako bi primjena zakona koju nalažu pomenuta pravila dovela do istog rezultata.

Član 7.

Sa izuzetkom onoga što je potrebno za primjenu prethodnih članova, zamoljeni sud ne pristupa nikakvom suštinskom ispitivanju odluke koju je donijela država porijekla.

Član 8.

Prilikom ocjene nadležnosti suda porijekla, zamoljeni organ je vezan činjeničnim stanjem na kome je ovaj sud zasnovao svoju nadležnost, osim ako nije u pitanju odluka donijeta u odsustvu.

Član 9.

1. Postupak za priznanje ili izvršenje odluke sprovodi se po zakonu zamoljene države, ukoliko ovom konvencijom nije što drugo određeno.

2. Ako se odlukom rješava o više zahtjeva po raznim osnovima koji se mogu odvojiti, priznanje ili izvršenje se može tražiti ili odobriti djelimično.

Član 10.

1. Stranka koja zahtijeva priznanje ili traži izvršenje mora da podnese:

- a) otpравak odluke koji sadrži uslove potrebne za utvrđivanje njegove vjerodostojnosti;

b) svaki dokument na osnovu kojeg se može utvrditi da je odluka bila uručena ili saopštena;
c) po potrebi ovjeren prijepis sudskog poziva za odsutnu stranku i sva dokumenta na osnovu kojih se može utvrditi da joj je poziv bio blagovremeno uručen;

d) svaki dokaz na osnovu kojeg se može utvrditi da se odluka ne može više pobijati redovnim pravnim lijekom i da je postala izvršna na teritoriji države porijekla.

2. Ako sadržina odluke ne omogućava zamoljenom sudu da provjeri da li su ispunjeni uslovi iz ove konvencije, ovaj sud može da zahtijeva sva druga potrebna dokumenta.

3. Dokumenta predviđena u prethodnim stavovima moraju biti proračena prijevo-dom ovjerenim od strane diplomatskog ili konzularnog službenika, zakletog tumača, ili od strane svakog lica koje je u tu svrhu ovlašteno u jednoj od dvije države. Ova dokumenta ne podliježu legalizaciji.

Član 11.

Stranka kojoj je priznata besplatna sudska pomoć u državi porijekla, uživaće je bez ponovnog razmatranja, u granicama koje predviđa zakonodavstvo zamoljene države, za akta i postupke koji imaju za cilj da odluka bude priznata ili da postane izvršna, kao i za akta i postupke izvršenja odluke o egzektivaturi.

Član 12.

Ova konvencija ne ukida konvencije čiji su članovi ili će biti članovi dvije države, a koje u posebnim oblastima regulišu pitanje priznanja i izvršenja odluka.

Član 13.

Ova konvencija se primjenjuje na cjelokupnoj teritoriji obje države.

Član 14.

Svaka strana ugovornica saopštiće drugoj izvršenje postupka koji zahtijeva njen ustav za stupanje na snagu ove konvencije. Ona će stupiti na snagu prvog dana drugog mjeseca poslije posljednjeg saopštenja.

Član 15.

1. Ova konvencija se zaključuje na neodređeno vrijeme.

2. Svaka strana ugovornica može je u svako doba otkazati, a ovaj otkaz proizvodi dejstvo šest mjeseci od dana kada je druga strana ugovornica primila saopštenje o otkazu.

Sačinjeno na dan 18. maja 1971. godine u Parizu, u dva primjerka na srpskohrvatskom i francuskom jeziku, pri čemu su oba teksta podjednako vjerodostojna.

Za Vladu Socijalističke
Federativne Republike Jugoslavije

Za Vladu Republike Francuske

**KONVENCIJA
IZMEĐU VLADE SOCIJALISTIČKE FEDERATIVNE
REPUBLIKE JUGOSLAVIJE I VLADE REPUBLIKE FRANCUSKE
O NADLEŽNOSTI I O ZAKONU KOJI SE PRIMJENJUJE U
OBLASTI LIČNOG I PORODIČNOG PRAVA**

(“Sl. list SFRJ”, br. 55/72)

Vlada Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije

i

Vlada Republike Francuske, u želji da zajednički regulišu materiju ličnog i porodičnog prava, dogovorile su se o sljedećem:

**Glava I
PRAVNA SPOSOBNOST
Član 1.**

Lični status i pravnu sposobnost fizičkog lica reguliše zakon strane ugovornice čiji je državljanin to lice.

Član 2.

1. Kad je potrebno da se prema državljaninu jedne strane ugovornice, maloljetnom ili punoljetnom, koji ima prebivalište na teritoriji druge strane ugovornice preduzmu zakonske mjere za njegovu zaštitu, organ te strane ugovornice obavještava o tome diplomatsko ili konzularno predstavništvo strane ugovornice čiji je državljanin lice koje treba zaštititi. Organi te strane ugovornice su nadležni za donošenje svih potrebnih mjera prema svom unutrašnjem zakonodavstvu.

2. Međutim, u slučaju hitnosti ili u slučaju da nikakav postupak nije pokrenut u razumnom roku poslije saopštenja po prethodnom stavu, organ strane ugovornice, na čijoj teritoriji ima prebivalište lice koje treba zaštititi, može preduzeti privremene mjere zaštite, prema svom unutrašnjem zakonodavstvu.

3. U slučaju trajnih mjera lišenja ili vraćanja poslovne sposobnosti, organ strane ugovornice na čijoj teritoriji ima svoje prebivalište lice koje treba zaštititi, može, ako nikakav postupak nije pokrenut u razumnom roku u smislu stava 1. ovog člana, postupati primjenjujući zakon koji predviđa član 1. ove konvencije.

4. Strane ugovornice obavještavaju jedna drugu, preko svojih diplomatskih ili konzularnih predstavništava, o zakonskim mjerama koje su određene radi primjene ovog člana.

**Glava II
BRAK
Član 3.**

1. Svojstva i uslove potrebne za sklapanje braka određuje, za svakog od budućih supružnika, zakon strane ugovornice čiji je on državljanin.

2. Međutim, uslove u pogledu krvnog i srodstva po tazbini reguliše zakon strane ugovornice pred čijim se organom brak sklapa.

Član 4.

1. Formu zaključenja braka određuje zakon strane ugovornice pred čijim se organom brak sklapa.

2. Brak između lica, budućih supružnika, koja imaju državljanstvo jedne strane ugovornice može se sklopiti pred konzularnim predstavnikom te strane ugovornice.

Član 5.

Dejstvo braka, kako u pogledu ličnih tako i u pogledu imovinskih odnosa, reguliše, ne dirajući u odredbe člana 6. ove konvencije, nacionalni zakon supružnika kada im je ovaj zajednički, a ukoliko nije zakon strane ugovornice na čijoj teritoriji imaju svoje prebivalište ili, u nedostatku ovog, zakon njihovog posljednjeg zajedničkog prebivališta.

Član 6.

Zakonski imovinski bračni režim određuje nacionalni zakon supružnika kada im je ovaj zajednički u vrijeme zaključenja braka, a u protivnom zakon strane ugovornice na čijoj je teritoriji bilo njihovo prvo zajedničko prebivalište.

Član 7.

1. Za sporove između supružnika u pogledu njihovih ličnih i imovinskih odnosa nadležni su sudovi one strane ugovornice na čijoj teritoriji oni imaju svoje prebivalište ili, u nedostatku ovog, svoje posljednje zajedničko prebivalište.

2. U slučaju kad su oba supružnika državljani iste strane ugovornice nadležni su, isto tako, sudovi te strane ugovornice.

3. Nadležni su, isto tako, i sudovi strane ugovornice na čijoj teritoriji jedan od supružnika ima već godinu dana svoje prebivalište.

Glava III

RAZVOD

Član 8.

Razvod braka, kao i njegovo dejstvo kako na lične tako i na imovinske odnose, ne dirajući u odredbe člana 6. ove konvencije, reguliše nacionalni zakon supružnika kada im je ovaj zajednički, a u protivnom zakon one strane ugovornice na čijoj teritoriji imaju svoje zajedničko prebivalište, ili, u nedostatku ovog, zakon njihovog posljednjeg zajedničkog prebivališta.

Član 9.

1. Tužba za razvod braka podnosi se sudu one strane ugovornice na čijoj teritoriji supružnici imaju svoje prebivalište u trenutku podnošenja tužbe ili, u nedostatku ovog, na čijoj su teritoriji imali svoje posljednje zajedničko prebivalište.

2. Isto tako, nadležni su sudovi one strane ugovornice na čijoj teritoriji tuženi supružnik ima prebivalište ili boravište u trenutku podnošenja tužbe.

3. Ako su oba supružnika državljani iste strane ugovornice nadležni su, isto tako, sudovi te strane ugovornice.

Glava IV

ODNOSI IZMEĐU RODITELJA I DJECE

Član 10.

Za utvrđivanje bračnosti djeteta, kao i odnosa između roditelja i bračne djece, mjerodavan je zakon predviđen u članu 5. ove konvencije.

Član 11.

1. Za utvrđivanje vanbračnog očinstva mjerodavan je zakon one strane ugovornice čiji je državljanin dijete u vrijeme rođenja ili, ako je to povoljnije za dijete, zakon one strane ugovornice čiji je državljanin dijete u vrijeme priznavanja ili donošenja sudске odluke.

2. Odnose između roditelja i vanbračne djece reguliše zakon one strane ugovornice čiji je državljanin dijete.

3. Ako zakon djeteta ne dopušta priznavanje, ono se može dati u skladu sa nacionalnim zakonom roditelja.

4. Ako zakon djeteta ne predviđa pravo na izdržavanje, dijete može ostvariti izdržavanje u skladu sa zakonom strane ugovornice na čijoj teritoriji ima prebivalište.

Član 12.

1. Za sporove o odnosima roditelja i djece nadležni su bili sudovi strane ugovornice čiji je državljanin dijete, bilo sudovi strane ugovornice na čijoj teritoriji dijete ima prebivalište.

2. Za sporove za utvrđivanje očinstva nadležan je sud one strane ugovornice čiji je državljanin tuženi ili sud na čijoj teritoriji tuženi ima prebivalište.

Član 13.

1. Uslove za usvajanje maloljetnog djeteta koji se traže od usvojioca i usvojenika regulišu njihovi nacionalni zakoni. Osim toga, moraju biti ispunjeni oni uslovi koje predviđaju zakoni obje strane ugovornice ukoliko se ovi uslovi odnose na usvojioca i usvojenika.

2. Ako usvajaju oba supružnika uslove koji se zahtijevaju od usvojioca reguliše zakon predviđen u članu 5. ove konvencije.

Član 14.

1. Dejstvo usvojenja reguliše nacionalni zakon usvojioca.

2. Ako usvajaju oba supružnika ili usvaja jedan supružnik dijete drugog, dejstvo tog usvojenja određuje zakon predviđen u članu 5. ove konvencije.

Član 15.

Za donošenje odluke o usvajanju i za odlučivanje o uslovima i dejstvu usvojenja nadležni su:

- a) organi one strane ugovornice na čijoj teritoriji imaju prebivalište usvojlac ili usvojioci ili usvojenik,
- b) organi one strane ugovornice čiji su državljani usvojlac ili usvojioci ili usvojenik.

Član 16.

Ako usvojlac odnosno usvojioci i usvojenik imaju isto državljanstvo, za opozivanje odluke o usvajanju nadležan je organ one strane ugovornice čiji su oni državljani.

Glava V ZAVRŠNE ODREDBE Član 17.

Sporovi u vezi sa tumačenjem i primjenom ove konvencije, koji nastaju između strana ugovornica regulišu se diplomatskim putem.

Član 18.

Ova konvencija primjenjuje se na cjelokupnoj teritoriji obje države.

Član 19.

Svaka strana ugovornica obavijestit će drugu stranu o okončanju ustavnog postupka koji je propisan za stupanje na snagu ove konvencije. Ona stupa na snagu prvog dana drugog mjeseca poslije datuma prijema posljednjeg saopštenja.

Član 20.

1. Ova konvencija se zaključuje na neodređeno vrijeme.
2. Svaka strana ugovornica može je otkazati u svakom trenutku i ovaj otkaz stupa na snagu šest mjeseci poslije dana prijema saopštenja o ovom otkazu od strane druge strane ugovornice.

Sačinjeno u Parizu 18. maja 1971. godine u dva primjerka, na srpskohrvatskom i francuskom jeziku, i oba teksta podjednako su vjerodostojna.